

Wtorek, 8 marca 2011 r.

Współpraca z krajami rozwijającymi się w zakresie wspierania dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania

P7_TA(2011)0082

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie podatków i rozwoju – współpracy z krajami rozwijającymi się w zakresie wspierania dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania (2010/2102(INI))

(2012/C 199 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wspierania dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie podatków i rozwoju – współpracy z krajami rozwijającymi się w zakresie wspierania dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania (COM(2010) 0163),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wpływu światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju ⁽²⁾, a także uwzględniając deklarację z Monterrey (2002 r.), konferencję w sprawie finansowania rozwoju w Ad-Dausze (2008 r.), deklarację paryską (2005 r.) i program działania z Akry (2008 r.), gdzie wyraźnie określono, że ucieczka kapitału oraz nielegalny przepływ środków finansowych stanowią zasadnicze przeszkody na drodze do mobilizacji dochodów krajowych i przeznaczenia ich na rzecz rozwoju,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie postępów w osiąganiu milenijnych celów rozwoju: przegląd śródkresowy w ramach przygotowań do posiedzenia wysokiego szczebla ONZ we wrześniu 2010 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając szczyt G20, który odbył się w Seulu w dniach 11-12 listopada 2010 r., oraz inicjatywę na rzecz zacieśnienia współpracy międzynarodowej z krajami rozwijającymi się w celu przeciwdziałania zjawiskom unikania zobowiązań podatkowych i uchylania się od płacenia podatków, zapoczątkowaną przez niemieckie Ministerstwo Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, znaną jako „International Tax Compact” (ITC),
- uwzględniając wnioski z międzynarodowej konferencji w sprawie opodatkowania, która odbyła się w Pretorii w dniu 29 sierpnia 2008 r.,
- uwzględniając wnioski ze szczytu grupy G20, który odbył się w Londynie w dniach 2–3 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenie przywódców wydane po szczycie grupy G20, który odbył się w Pittsburghu w dniach 24–25 września 2009 r., i swoją rezolucję z dnia 8 października 2009 r. w tej sprawie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie szczytu G20 w Londynie w dniu 2 kwietnia 2009 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie projektu rozporządzenia Komisji zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1725/2003 przyjmujące niektóre międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do międzynarodowego standardu sprawozdawczości finansowej (MSSF) 8 dotyczącego ujawniania segmentów operacyjnych ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. C 4 E z 7.1.2011, s. 34.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0210.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 230 E z 26.8.2010, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 94.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 323.

Wtorek, 8 marca 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie norweskiej komisji rządowej „Raje podatkowe a rozwój” z czerwca 2009 r.,
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju, jak również opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0027/2011),
- A. mając na uwadze, że wzmocnienie systemu podatkowego stanowi jedno z głównych wyzwań stojących przed krajami rozwijającymi się, dążącymi do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju (MCR),
- B. mając na uwadze, że opodatkowanie może być niezawodnym i trwałym źródłem finansowania rozwoju, o ile istnieje progresywny system podatkowy oraz skuteczna i wydajna administracja podatkowa sprzyjająca przestrzeganiu przepisów podatkowych, a dochody publiczne wykorzystywane są w sposób przejrzysty i odpowiedzialny,
- C. mając na uwadze, że kraje rozwijające się doświadczają dużych trudności w zwiększaniu dochodów z podatków, a to z uwagi na niewystarczające zasoby kadrowe i finansowe dla celów ściągania podatków, słaby potencjał administracyjny, korupcję, brak legitymizacji systemu politycznego, nierówny podział dochodów i złe zarządzanie podatkami,
- D. mając na uwadze, że do najważniejszych przejawów nielegalnego przepływu środków finansowych i ucieczki kapitału należą zwłaszcza: nieprawidłowości w cenach transferowych między krajami służące przyciąganiu bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ), transakcje fikcyjne, tzw. double-dipping (nieuprawnione wyciąganie podwójnych korzyści), masowe przepływy środków pieniężnych, nieprzejrzyste i niekorzystne protokoły inwestycyjne oraz przemyt,
- E. mając na uwadze, że centra offshore oraz raje podatkowe ułatwiają nielegalną ucieczkę kapitału w wysokości 1 biliona USD rocznie; mając na uwadze, że te nielegalne odpływy środków pieniężnych są około dziesięciu razy większe niż kwota pomocy przyznawanej krajom rozwijającym się na zmniejszenie ubóstwa i na rozwój gospodarczy,
- F. mając na uwadze, że raje podatkowe – oferujące zasady tajemnicy transakcji i fikcyjnego miejsca zamieszkania w połączeniu z systemami podatkowymi oferującymi zerową stawkę w celu przyciągnięcia kapitału i dochodów, które powinny być opodatkowane w innych krajach – prowadzą do szkodliwej konkurencji podatkowej,
- G. mając na uwadze, że konkurencja podatkowa doprowadziła do przeniesienia obciążenia podatkowego na pracowników i na gospodarstwa domowe o najniższych dochodach oraz wymusiła szkodliwe cięcia w usługach publicznych ubogich krajów,
- H. mając na uwadze, że oszustwa podatkowe w krajach rozwijających się prowadzą do rocznej straty w dochodach płynących z podatków, która jest dziesięć razy większa od kwoty pomocy na rzecz rozwoju przekazywanej przez państwa uprzemysłowione,
- I. mając na uwadze, że czynnikiem dodatkowo zmniejszającym szansę na lepszą mobilizację zasobów krajowych jest kontekst światowy, który cechuje liberalizacja rynków międzynarodowych, pociągająca za sobą zastąpienie dochodów z cel innymi zasobami krajowymi; mając na uwadze, że – jak pokazują badania MFW – chociaż bogatym krajom udało się skompensować spadek wpływów z opodatkowania handlu jako głównego źródła dochodów przy pomocy innych źródeł dochodów, w szczególności VAT, kraje najuboższe zdołały zastąpić w najlepszym przypadku tylko około 30 % utraconych wpływów z opodatkowania handlu ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Zob. na przykład badanie przeprowadzone przez Baunsgaarda i Keena (w 2005 r.), cytowane w raporcie MFW z dnia 15 lutego 2005 r. pt. „Dealing with the Revenue Consequences of Trade Reform”, w którym MFW stwierdza, że „wiele krajów o niskich dochodach oraz niektóre kraje o średnich dochodach miały trudności w zastąpieniu dochodów z opodatkowania handlu”.

Wtorek, 8 marca 2011 r.

- J. mając na uwadze, że badanie porównawcze prowadzone przez ITC wskazuje na potrzebę dalszej koordynacji donatorów w dziedzinie opodatkowania i rozwoju,
- K. mając na uwadze, że występowanie w gospodarce dużego nieformalnego sektora wstrzymuje mobilizację zasobów wewnętrznych,
- L. mając na uwadze, że wiele krajów rozwijających się nie odnosi korzyści z dobrej koniunktury na rynku surowców, gdyż nie otrzymuje godziwej części uzasadnionych zysków z surowców mineralnych,
- M. mając na uwadze, że wiele krajów rozwijających się nie osiąga nawet minimalnego progu podatkowego niezbędnego do finansowania usług publicznych i zobowiązań międzynarodowych, takich jak ograniczenie ubóstwa,
- N. mając na uwadze, że podatek stanowi źródło dochodu, które jest potencjalnie bardziej stabilne i trwałe niż przepływ pomocy i bardziej sprzyja odpowiedzialności poszczególnych krajów,
- O. mając na uwadze, że sprawozdawczość skonsolidowana często utrudnia wskazanie przedsiębiorstw, które należy objąć opodatkowaniem, oraz ustalenie właściwego poziomu opodatkowania z powodu złożonych struktur organizacyjnych przedsiębiorstw i podziału między nimi działalności gospodarczej,
- P. mając na uwadze, że fundusze spekulacyjne lokujące środki w nieruchomości (tzw. „vulture funds”), często mające siedzibę w raju podatkowym, coraz częściej wykupują z ogromną zniżką zadłużenie krajów rozwijających się, a następnie występują z pozwem o pierwotną kwotę zadłużenia (nierzadko wraz z odsetkami i opłatami karnymi), a przez to w znacznym stopniu ograniczają zakres, w jakim kraje rozwijające się mogą działać dzięki dodatkowym dochodom z podatków,
- Q. mając na uwadze, że nie istnieją żadne przepisy ograniczające wysokość zysków, jakie może czerpać fundusz spekulacyjny lokujący środki w nieruchomości (tzw. „vulture fund”) na drodze postępowania sądowego przeciwko krajom rozwijającym się, aby odzyskać należny dług, a także mając na uwadze, że brak jest struktur regulacyjnych ujawniających tożsamość takich funduszy oraz wysokość kwoty zapłaconej przez nie za ten dług, który wcześniej uważano za bezwartościowy,
- R. mając na uwadze, że w wielu krajach rozwijających się istnieje wiele stawek podatku od osób prawnych (CIT), które to stawki uzależnione są nie tylko od dochodów i dywidend, ale również od sektora działalności, co oznacza, iż różnice stawek podatkowych zakłócają przydział zasobów w poszczególnych sektorach,
- S. mając na uwadze, że przestrzeganie przepisów podatkowych powinno być zdefiniowane jako dążenie do zapłaty we właściwym miejscu i we właściwym czasie, przy czym termin „właściwy” oznacza tu, iż istota gospodarcza przeprowadzonych transakcji zbiega się z miejscem i formą, w jakiej informacje o nich przekazywane są do celów podatkowych,

Znaczenie opodatkowania dla osiągnięcia MCR

1. zgadza się z Komisją co do tego, że dla ograniczenia ubóstwa, zapewnienia dobrych rządów i budowania państwa zasadnicze znaczenie mają wydajne i uczciwe systemy podatkowe;
2. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą poprawy zdolności do dobrych rządów w kwestiach podatkowych na rzecz rozwoju i dostrzega potrzebę opracowania ram prawnych mających wspierać międzynarodową współpracę w sprawach podatkowych, przejrzystość, rozwój sektorów publicznego i prywatnego oraz wzrost gospodarczy;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

3. podkreśla, że stosunek wysokości podatków do PKB w krajach rozwijających się waha się od 10 do 20 %, natomiast w krajach rozwiniętych stosunek ten wynosi od 25 do 40 %; wyraża ubolewanie, że donatorzy udzielili dotychczas zbyt małej pomocy w dziedzinie opodatkowania; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji o udzielenie większego wsparcia krajom rozwijającym się w przeprowadzaniu reform systemu podatkowego i wzmocnieniu administracji podatkowej w odniesieniu do EFR na rzecz państw AKP, instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa, jak również o udzielenie wsparcia krajowym organom nadzoru, parlamentom i podmiotom niepaństwowym;

4. zauważa, że większy nacisk należy położyć na działania prowadzące do budowania potencjału w krajach rozwijających się, aby pomóc im w efektywnym wykorzystywaniu wymiany informacji i skutecznym przeciwdziałaniu oszustwom podatkowym przy pomocy ich własnych przepisów wewnętrznych;

Trudności, z jakimi borykają się kraje rozwijające się w zwiększaniu dochodów z podatków

5. zauważa z niepokojem, że system podatkowy w wielu ubogich krajach wciąż cechuje się wysoce zawężoną podstawą opodatkowania, ulgami podatkowymi dla elity, „wakacjami podatkowymi” przedsiębiorstw stanowiącymi silny bodziec do unikania zobowiązań podatkowych – gdyż aby dokonać transferu zysków, opodatkowane przedsiębiorstwa mogą wchodzić w relacje gospodarcze z przedsiębiorstwami zwolnionymi z podatku – ogromnymi nierozliczonymi dochodami z eksploatacji zasobów naturalnych oraz dużą wartością nielegalnego przepływu środków finansowych związanego z nagminnym uchylaniem się od opodatkowania;

6. podkreśla, że wpływów z podatków nie należy traktować jako alternatywy dla pomocy zagranicznej, lecz raczej jako stanowiący część dochodów publicznych element pozwalający na rozwój danego kraju;

7. zauważa, że skuteczne, progresywne i sprawiedliwe systemy podatkowe mają kluczowe znaczenie dla rozwoju, gdyż przyczyniają się do finansowania dostarczania dóbr publicznych oraz do tworzenia struktur państwowych i dobrych rządów, że celem krajów ubogich musi być zastąpienie zależności od pomocy zagranicznej samowystarczalnością podatkową, ale że oszustwa podatkowe i uchylanie się od płacenia podatków utrudniają realizację tych celów rozwojowych;

8. wyraża ubolewanie, że raje podatkowe osłabiają demokratyczne sprawowanie rządów, zwiększają opłacalność przestępstw gospodarczych, zachęcają do pogoni za zyskiem i sprzyjają niesprawiedliwemu podziałowi dochodów z podatków. apeluje do UE, aby w planie działań międzynarodowych instytucji finansowo-rozwojowych nadawać najwyższy priorytet walce z rajami podatkowymi i korupcją;

9. zwraca uwagę, że uchylanie się od opodatkowania stanowi znaczną stratę finansową w szczególności dla krajów rozwijających się oraz że walka z rajami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania stanowi jeden z priorytetów UE z myślą o udzielaniu krajom rozwijającym się skutecznego wsparcia w zapewnianiu dochodów podatkowych; przypomina o konieczności przyjęcia na szczeblu europejskim i międzynarodowym odpowiednich środków w tym zakresie zgodnie z zobowiązaniami podjętymi w szczególności przez grupę G20;

10. przypomina, że o ile pozytywne skutki umowy o partnerstwie gospodarczym dadzą się odczuć dopiero w średniej i dłuższej perspektywie czasowej, to straty dochodów są bezpośrednią konsekwencją obniżania taryf celnych;

11. podkreśla, że należy zwrócić większą uwagę na trudności napotymane przez kraje rozwijające się ze zwiększaniem dochodów krajowych w kontekście globalizacji, gdyż udziela się wiele zwolnień dużym przedsiębiorstwom krajowym i zagranicznym w celu przyciągnięcia inwestycji; wzywa UE do udzielenia pomocy krajom rozwijającym się w opracowaniu systemów podatkowych, które umożliwią im korzystanie z procesu globalizacji;

12. podkreśla, że najuboższe kraje mają trudności z rekompensowaniem spadku wpływów z opodatkowania handlu – wynikającego z globalnego kontekstu obecnej liberalizacji handlu – poprzez zastępowanie ich innymi rodzajami zasobów krajowych, gdyż w najlepszym razie zastąpiono tylko około 30 % utraconych wpływów z opodatkowania handlu;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

13. podkreśla, że poprzez zwiększanie konkurencji na rynku ruchomego kapitału raje podatkowe naruszają suwerenność krajów rozwijających się dotyczącą dochodu z opodatkowania kapitału jako sposobu na rozszerzenie podstawy opodatkowania, chociaż podstawa opodatkowania w tych krajach jest już i tak bardziej zawężona niż w krajach bogatych;

14. przypomina, że asymetria przekazywania informacji, która wynika ze stosowanych przez raje podatkowe zasad tajemnicy transakcji, zmniejsza wydajność międzynarodowych rynków finansowych, ponieważ doprowadziła do wyższych premii za ryzyko i tym samym do wzrostu kosztów zadłużenia zarówno dla krajów bogatych, jak i ubogich;

15. jest świadomy, że lepsza pod względem jakościowym i ilościowym mobilizacja dochodów wewnętrznych krajów rozwijających się przyniesie efekty w dłuższej perspektywie; zachęca Unię Europejską, by utrzymała oferowane we wszelkiej formie wsparcie tak długo, jak kraje rozwijające się uznają je za konieczne do finansowania własnego rozwoju;

Wspieranie skutecznych, wydajnych, uczciwych i zrównoważonych systemów podatkowych

16. przypomina, że dobre rządy i jakość instytucji stanowią najbardziej istotny bodziec do osiągnięcia dobrobytu gospodarczego; w związku z tym apeluje do Komisji o wspieranie administracji podatkowej, sądownictwa i organów antykorupcyjnych w krajach rozwijających się w działaniach na rzecz stworzenia progresywnego i zrównoważonego systemu podatkowego, który w efekcie przyniesie „dywidendę z zarządzania” dzięki zwiększeniu legalności i odpowiedzialności oraz faktycznemu uwzględnianiu zasad dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania w programowaniu, wdrażaniu i monitorowaniu krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych; wzywa państwa członkowskie do wywiązania się ze zobowiązań w zakresie pomocy udzielanej na cele podatkowe i do zwalczania korupcji w przedsiębiorstwach, które mają siedzibę w ich jurysdykcjach, ale prowadzą działalność w krajach rozwijających się; zaleca, aby Komisja uwzględniła w procesie budżetowym parlamenty krajów rozwijających się, wspierając w ten sposób harmonijne stosunki i promując większą przejrzystość tego procesu;

17. przypomina, że dobre rządy w dziedzinie opodatkowania nie mogą zostać wprowadzone ani narzucone z zewnątrz oraz że każde państwo decyduje o swojej polityce podatkowej; w związku z tym zachęca Komisję i rządy krajowe, by nie stawiały na przeszkodzie i współpracowały z każdym krajem, który postanowiłby zwiększyć w spójny i uczciwy sposób opodatkowanie mające wpływ na przedsiębiorstwa zagraniczne działające na jego terytorium, zwłaszcza w dziedzinie wydobycia surowców pierwotnych, która stanowi ważne źródło bogactwa w krajach rozwijających się;

18. wzywa Komisję do włączenia do odpowiednich umów zawieranych przez UE z krajami trzecimi klauzuli zarządzania w dziedzinie opodatkowania, łącznie z monitorowaniem jej wdrażania;

19. przypomina, że zmniejszenie należności celnych wynikające w szczególności z umów o partnerstwie gospodarczym zawieranych z Unią Europejską negatywnie wpływa na środki finansowe udostępniane bezpośrednio krajom rozwijającym się; w związku z tym, w celu zrównoważenia tych strat wzywa Komisję, aby zachęcała kraje rozwijające się – w ramach ewentualnej pomocy na rzecz ulepszania krajowych systemów podatkowych – do położenia nacisku na progresywne podatki bezpośrednie zamiast na podatki pośrednie, zwłaszcza na podatki nakładane na konsumpcję, które ze względu na swój charakter bardziej dotykają ludność o niskich dochodach;

20. wzywa do systematycznego wdrażania – w ramach umów o partnerstwie gospodarczym – środków mających na celu wspieranie reform podatkowych, w szczególności w formie wsparcia materialnego (systemy informatyczne) i organizacyjnego (szkolenia z zakresu prawa i podatków dla pracowników administracji podatkowej), jeżeli kraje rozwijające się zgłoszą taką potrzebę; kładzie nacisk na konieczność podejmowania szczególnych działań na rzecz krajów afrykańskich, które wciąż nie otrzymują długoterminowej pomocy w dziedzinie opodatkowania;

21. potwierdza konieczność zwiększenia spójności polityki rozwoju i polityki handlowej Unii Europejskiej; przypomina, że choć kryzys mógł zwiększyć niestabilność cen surowców i spowodować ograniczenie przepływu kapitału w krajach rozwijających się, Unia Europejska jako całość, w tym państwa członkowskie, pozostaje wiodącym światowym ofiarodawcą pomocy rozwojowej (która w 2009 r. stanowiła 56 % pomocy ogólnoswiatowej o wartości 49 miliardów EUR); podkreśla, że w takiej sytuacji priorytetem dla krajów rozwijających się powinno być utworzenie skutecznego systemu podatkowego, który pozwoli zmniejszyć ich uzależnienie od pomocy zewnętrznej i od napływu innych, nieprzewidywalnych środków finansowych z zewnątrz;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

22. apeluje o spójność między wsparciem finansowym UE i oferowanym poszczególnym krajom dostępem do rynków UE oraz o zacieśnienie współpracy w odniesieniu do zasad dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania;
23. z zadowoleniem przyjmuje regionalną inicjatywę na rzecz współpracy w dziedzinie opodatkowania, dzięki której kraje rozwijające się będą mogły rozmawiać na temat roli opodatkowania w budowaniu państwowości i tworzeniu potencjału oraz dzielić się najlepszymi rozwiązaniami w dziedzinie administracji podatkowej;
24. przypomina, że głównym wyzwaniem stojącym przed ubogimi krajami jest rozszerzenie podstawy opodatkowania; zauważa, że oprócz innych czynników spadek wpływów z opodatkowania handlu doprowadził do wprowadzenia podatków konsumpcyjnych (VAT lub podatków od energii); uważa, że nawet jeżeli VAT może umożliwić rozszerzenie podstawy opodatkowania w gospodarkach o dużym sektorze nieformalnym, z uwagi na swój niedyskryminacyjny charakter podatek ten w największym stopniu obciąża osoby ubogie; jest zdania, że wśród inicjatyw podejmowanych w ramach pomocy rozwojowej UE należy ustalać priorytety, co poprawi skuteczność i przejrzystość systemów podatkowych, np. poprzez badanie sposobów rozszerzenia przez kraje rozwijające się podstawy opodatkowania czy zwiększenia źródeł dochodów podatkowych dzięki opodatkowaniu bezpośredniemu i pośredniemu;
25. przypomina, że celem rozszerzenia wymiany handlowej z krajami rozwijającymi się powinno być wspieranie trwałego wzrostu gospodarczego i rozwoju tych krajów; stwierdza, że zniesienie ceł pociąga za sobą znaczne straty w dochodach z ceł oraz że w związku z tym powinno ono podlegać bardziej skrupulatnemu nadzorowi oraz być wprowadzane stopniowo i równoległe z realizacją reform systemu podatkowego, co pozwoli na wykorzystanie dochodów wyrównawczych (VAT, podatek od nieruchomości, podatek dochodowy);
26. zauważa z niepokojem, że w latach 1991-2004 z kontynentu afrykańskiego odplywały miliardy dolarów rocznie; w szczególności podkreśla, że odpływ ten szacowany jest na 7,6 % rocznego PKB w regionie, co czyni z krajów afrykańskich wierzycieli netto państw-darczyńców; uważa, że ODA i umarzanie zadłużenia przez kraje rozwinięte będą skuteczne tylko wtedy, jeśli konkretne środki zostaną przyjęte w równym stopniu przez grupę G20, OECD i UE, co zapewni brak naruszania potencjalnej podstawy opodatkowania krajów rozwijających przez oszustwa podatkowe; zachęca w związku z tym ONZ i OECD do kontynuowania prac w tej dziedzinie w ścisłej współpracy z Afrykańskim Forum Administracji Podatkowej;
27. podkreśla, że odpowiednie środki na rzecz opracowania alternatywnych źródeł poboru podatków powinny służyć innowacyjności, przedsiębiorczości i tworzeniu MŚP, wzmocnieniu odpowiedzialności i lokalnemu rozwojowi, zamiast do nich zniechęcać;
28. podkreśla, że koszty administracyjne szczególnie w przypadku systemu podatku VAT o wielu stawkach mogą być zbyt wysokie dla krajów rozwijających się, których organy podatkowe nie są wyposażone w niezbędne zasoby finansowe i ludzkie, a zatem koszty te należy poddać dokładnej analizie; uważa, że w takich przypadkach podatki akcyzowe powinny być wysoce selektywne, czyli ściśle ukierunkowane na kilka towarów głównie ze względu na to, że ich użycie powoduje negatywne skutki zewnętrzne dla społeczeństwa, a popyt na nie jest zazwyczaj nieelastyczny (tytoń, alkohol itd.); w przypadku ograniczeń wzywa także do wskazania i opodatkowania tych przedsiębiorstw, które mogą wykazać zwiększenie dochodów podatkowych (jak na przykład przedsiębiorstwa zajmujące się wydobyciem surowców);
29. podkreśla, że ważnym wymogiem zwiększenia podatków bezpośrednich powinno być włączenie sektora nieformalnego do gospodarki formalnej oraz poprawa warunków prowadzenia działalności gospodarczej;
30. podkreśla, że w kontekście światowym, który cechuje konkurencja podatkowa, kraje rozwijające się czerpią większą część swoich dochodów z podatków z kapitału i mają niewielką możliwość ściągania innych podatków; zauważa, że spadek dochodów z podatków spowodowany tą konkurencją należy kompensować rozszerzeniem podstawy opodatkowania lub całkowitym powstrzymaniem się od tej konkurencji, jeśli jest to dogodne i jeżeli wskutek konkurencji o BIZ narażone są inne elementy, takie jak dobre rządy, pewność prawna i zapobieganie nacjonalizacji; zwraca uwagę, że kraje o niskich dochodach muszą mieć możliwość prowadzenia skutecznych negocjacji z przedsiębiorstwami wielonarodowymi, aby zapewnić sprawiedliwy udział w zyskach korporacji, i przypomina, że w ich polityce powinno być dość miejsca na wprowadzenie kontroli kapitałowej, gdyż prawo do pobierania i redystrybucji dochodów z podatków jest kluczowym kryterium suwerenności i prawomocności państwa, a zatem podstawowym warunkiem dobrych rządów;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

31. zwraca uwagę, że rząd francuski zlecił przeprowadzenie badań na temat politycznych zachęt podatkowych, ale potrzebne są dalsze działania; dlatego zwraca się do Komisji o zbadanie, czy różne sposoby przekazywania pomocy, np. udzielanie dotacji w przeciwieństwie do kredytów, mogą przyczynić się do ograniczenia lub skompensowania potencjalnie negatywnego wpływu pomocy na podnoszenie dochodu oraz czy wsparcie budżetowe i związana z nim poprawa przejrzystości i skuteczności zarządzania wydatkami publicznymi przyczyniają się w dłuższej perspektywie do zwiększania gotowości obywateli do płacenia podatków;

32. zauważa, że zbyt mało uwagi poświęca się temu, jak rządy mogą wykorzystywać politykę podatkową do zmniejszania nierówności w dochodach i dobrostanie obywateli poprzez zmniejszanie istniejących różnic wynikających z płci w zakresie zobowiązań podatkowych;

33. wzywa do skoncentrowania się na zasadach neutralności, równości i prostoty w odniesieniu do systemów podatkowych w krajach rozwijających się, co należy osiągnąć przez:

- (a) wprowadzenie podatku, który nie zabierze proporcjonalnie większej części dochodów osobom ubogim, ale proporcjonalnie większą część dochodu lub majątku podatnikom w miarę wzrostu ich zasobów,
- (b) wprowadzenie podatku, który nie dyskryminuje obywateli ze względu na płeć, orientację seksualną, rodzaj gospodarstwa domowego, obywatelstwo ani stan cywilny,
- (c) wprowadzenie jasnego, prostego i przejrzystego systemu podatkowego, który wyklucza różne sposoby niepożądanego interpretowania przepisów podatkowych w celu uzyskania ogromnych ulg podatkowych kosztem wydatków socjalnych,
- (d) identyczne traktowanie dla celów podatkowych prawdziwych zysków i prawdziwych strat w ramach poszczególnych źródeł dochodów, co oznacza, że zyski podlegają opodatkowaniu, a straty – odliczeniu od podatku,
- (e) wprowadzenie poziomu opodatkowania silnie powiązanego z poszczególnymi etapami rozwoju gospodarczego,
- (f) ujednoczenie wielu stawek podatku od osób prawnych (CIT) przez obliczanie stopy podatku dochodowego na podstawie wielkości obrotów, a nie sektora działalności;

34. podkreśla konieczność opracowania przez OECD nowych wytycznych dotyczących cen transferowych, będących nieodzownym środkiem zapobiegania przenoszeniu przez niektóre przedsiębiorstwa międzynarodowe ich dochodów do krajów o bardziej sprzyjających warunkach opodatkowania, tak aby dopełniały swych zobowiązań podatkowych w krajach – w tym w krajach rozwijających się – w których faktycznie dochód został uzyskany;

35. uważa, że niezbędny jest system niskich stawek opodatkowania dla osób o niskich i średnich dochodach oparty na rozszerzonej podstawie opodatkowania i wykluczający wszelkie uznaniowe zwolnienia od podatku i przywileje podatkowe, także w odniesieniu do przemysłu wydobywczego; podkreśla potrzebę wprowadzenia zachęt, aby zwiększyć inwestycje publiczne w projekty, które mają pozytywny wpływ na gospodarkę, społeczeństwo i środowisko na poziomie lokalnym, nie sprzyjając jednocześnie powstaniu jakiegokolwiek formy dumpingu podatkowego;

Działanie na rzecz przejrzystego, otwartego na współpracę i uczciwego międzynarodowego otoczenia podatkowego

Niewłaściwe oszacowanie wartości wymiany handlowej

36. podkreśla, że niewłaściwe oszacowanie wartości wymiany handlowej to jeden z najsilniejszych bodźców do nielegalnego odpływu środków finansowych; wzywa Komisję do przyczyniania się do podnoszenia poziomu wiedzy społeczeństwa o takich kwestiach w krajach rozwijających się i do opracowania konkretnych wniosków w celu dopilnowania, aby grupa G20, OECD, ONZ i WTO stosowały szerszą gamę wskaźników i metod w przeciwdziałaniu niewłaściwemu oszacowaniu wartości wymiany handlowej, m.in. amerykańską metodę porównywania zysków, która okazała się obiecująca w rozpoznawaniu niewłaściwego oszacowania wartości transakcji;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

37. wzywa do przeciwdziałania nielegalnemu manipulowaniu cenami transferowymi oraz do przeprowadzenia przeglądu globalnych przepisów podatkowych, które wykraczają poza metodę porównywania zysków, na wypadek gdyby istniały bardziej obiecujące alternatywy skuteczniej rozwiązujące problem niewłaściwego oszacowania wartości wymiany handlowej; podkreśla, że UE, grupa G20 i WTO w ogólności powinny skoncentrować działania na podejściach opartych na zasadzie niezależnego ustalania cen, zgodnie z którą transakcje istotne z punktu widzenia opodatkowania muszą być objęte takimi samymi warunkami, jak transakcje zawierane między przedsiębiorstwami niezależnymi;

38. apeluje do UE o obronę w ramach grupy G20 i OECD zasady automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania zgodnie z dyrektywą UE w sprawie opodatkowania oszczędności jako sposobu na ograniczenie nielegalnego przepływu środków finansowych na terytoriach zapewniających tajemnicę transakcji;

39. wzywa do wprowadzenia podatku od transakcji finansowych, z którego dochody poprawiłyby funkcjonowanie rynku dzięki ograniczeniu spekulacji i przyczyniłyby się do finansowania światowych dóbr publicznych, takich jak rozwój i przeciwdziałanie zmianie klimatu, oraz do ograniczenia deficytów publicznych; wzywa Komisję do szybkiego przedstawienia studium wykonalności uwzględniającego równe warunki działania w skali światowej i do wystąpienia w stosownym przypadku z konkretnymi wnioskami legislacyjnymi;

40. proponuje, by dokonując przeglądu umowy z Kotonu, włączyć do niej szczególnie przepis dotyczący dobrych rządów w kwestiach podatkowych;

41. wzywa państwa członkowskie UE, by w dwustronnych programach pomocy przyjęły podobne środki;

Przemysł wydobywczy

42. apeluje o rozwój inicjatyw na rzecz wspierania większej przejrzystości zysków z tytułu eksploatacji zasobów naturalnych, m.in. w drodze konwencji antykorupcyjnej OECD i inicjatywy na rzecz przejrzystości w przemyśle wydobywczym; z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia w Kongu poprawek – dotyczących handlu minerałami z krajów ogarniętych konfliktem oraz przejrzystości – do projektu ustawy o reformach regulacji finansowych i zwraca się do Komisji o wystąpienie z taką samą inicjatywą ustawodawczą bez zmniejszania odpowiedzialności rządów w krajach rozwijających się oraz bez nakładania nadmiernego obciążenia biurokratycznego na przedsiębiorstwa, gdyż spotkało się to już z krytyką ze strony interesariuszy w krajach rozwijających się i może przynosić efekty odwrotne do zamierzonych;

43. podkreśla, że zasoby naturalne powinny być eksploatowane po to, aby pomóc danemu krajowi w zaspokajaniu jego szerszych celów społeczno-gospodarczych, co dla rządów w krajach rozwijających się oznacza nakreślenie wizji – jeśli jest to pożądane, przy udziale międzynarodowych interesariuszy i przy wykorzystaniu wiedzy fachowej – pokazującej sposób wpisywania się sektora surowców w przyszłość gospodarczą kraju; uważa, że dla niektórych krajów najlepszym sposobem wykorzystania dostępnych zasobów może być pozostawienie ich w ziemi z myślą o przyszłych zastosowaniach, podczas gdy dla innych krajów najlepszym rozwiązaniem może być szybkie wydobycie tych zasobów jako pośredniego źródła dochodów krajowych, aby wygenerować przychody na utrzymanie inwestycji niezbędnych do wzrostu gospodarczego i zaspokojenia pilnych potrzeb obywateli;

44. zwraca uwagę, że kraje rozwijające się powinny być równorzędnymi partnerami w omawianiu i przyjmowaniu nowych inicjatyw w sektorze wydobywczym; podkreśla, że nowe ustalenia w tej dziedzinie powinny przyjąć formę uogólnionych standardów międzynarodowych, aby uniknąć tworzenia kolejnej mozaiki przepisów, co byłoby szkodliwe z punktu widzenia rządów, administracji podatkowej i przedsiębiorstw międzynarodowych;

45. podkreśla, że wnioski Komisji oraz pozarządowe inicjatywy na rzecz przejrzystości dla sektora przemysłu wydobywczego, np. Karta Zasobów Naturalnych, zasady „Equator Principles” oraz wytyczne dla inwestorów i przedsiębiorstw przygotowane przez „Critical Resource”, w rzeczywistości działają na korzyść przedsiębiorców; skutkują one bezpieczeństwem prawnym oraz trwałymi i długoterminowymi partnerstwami i działają jako zabezpieczenie przed powtórnią nacjonalizacją, ponownym otwarciem negocjacji czy wydalaniem; zauważa, że występują też problemy wymagające rozwiązania, jak na przykład fakt, że przedsiębiorstwa mogą być zmuszone do ujawniania poufnych informacji handlowych, co stawia je w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej, lub że niektóre porozumienia z rządami zakładają nieujawnianie informacji;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

46. zwraca uwagę, że zyski z tytułu eksploatacji zasobów naturalnych należy zawsze uznawać za pośredni sposób na zwiększenie dochodów krajowych; podkreśla, że udane opodatkowanie zasobów często wpływa korzystnie na podatki bezpośrednie, takie jak podatek od osób prawnych (CIT), a także na dochody niepodatkowe, takie jak opłaty licencyjne;

47. zwraca uwagę, że wiele państw „rentierskich”, które czerpią korzyści z sowitych zysków z tytułu eksploatacji zasobów naturalnych, zwłaszcza wydobycia ropy naftowej i minerałów, nie ma dostatecznej motywacji do odpowiedzialnych, elastycznych czy efektywnych działań; przypomina, że silne instytucjonalne i demokratyczne mechanizmy kontrolne mają kluczowe znaczenie dla walki z przestępczością gospodarczą; w szczególności wzywa Komisję do zwiększenia pomocy rozwojowej w zakresie sporządzania umów między przedsiębiorstwami wielonarodowymi i krajami rozwijającymi się w kwestiach eksploatacji zasobów;

48. wzywa Komisję i Radę do aktywniejszego uczestnictwa w inicjatywie na rzecz przejrzystości w przemyśle wydobywczym poprzez zapewnienie finansowania i zasiadanie w jej organie zarządzającym;

49. przypomina, że jakość sprawozdawczości finansowej ma zasadnicze znaczenie dla skutecznej walki z unikaniem zobowiązań podatkowych; uważa, że sprawozdawczość z podziałem na poszczególne kraje ma ogromne znaczenie dla przemysłu wydobywczego, przypomina jednak, że byłaby ona równie korzystna dla inwestorów we wszystkich sektorach, co przyczyniłoby się do dobrych rządów na całym świecie; zwraca się zatem do Komisji o wspieranie włączenia do międzynarodowego standardu sprawozdawczości finansowej nałożonego przez RMSR wymogu zgłaszania przez wszystkie przedsiębiorstwa wielonarodowe dochodów i podatków płaconych w poszczególnych krajach; przypomina, że żądanie to jest zgodne z wymogiem zwiększenia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw wielonarodowych; wzywa Komisję do włączenia sprawozdawczości z podziałem na poszczególne kraje do reformy dyrektyw dotyczących rachunkowości;

50. wzywa do wprowadzenia obowiązku przedstawiania sprawozdań finansowych z podziałem na poszczególne kraje w odniesieniu do przedsiębiorstw transgranicznych, z uwzględnieniem zysków przed i po opodatkowaniu, w celu zwiększenia przejrzystości i dostępu administracji podatkowych do istotnych danych; uważa, że aby zapewnić objęcie w jednolity sposób wszystkich sektorów i przedsiębiorstw, UE powinna wprowadzić tę zasadę w ramach zbliżającego się przeglądu dyrektywy w sprawie przejrzystości oraz dyrektyw UE dotyczących rachunkowości, podczas gdy w skali międzynarodowej Komisja powinna wywierać nacisk na IASB, aby szybko opracowała odpowiedni kompleksowy standard; ponownie wzywa Komisję, aby w ciągu najbliższych sześciu miesięcy przedstawiła Parlamentowi sprawozdanie na temat wyników konsultacji publicznych oraz dyskusji z IASB;

51. podkreśla znaczenie sprawozdawczości z podziałem na poszczególne kraje i domaga się nasilenia negocjacji w tej dziedzinie:

- (a) rządy i ugrupowania międzynarodowe (w tym grupa G20 i ONZ) powinny wspierać standard sprawozdawczości finansowej w podziale na kraje i wystąpić do Rady Międzynarodowych Standardów Rachunkowości z formalnym wnioskiem w sprawie przyjęcia tego standardu,
- (b) OECD powinna kontynuować swoje studium wykonalności dotyczące sprawozdawczości z podziałem na poszczególne kraje i w 2011 r. zdać zeń sprawę zarówno grupie G20, jak i ONZ,
- (c) Rada Międzynarodowych Standardów Rachunkowości powinna przyjąć nowy standard, obejmujący sprawozdawczość z podziałem na poszczególne kraje,
- (d) jako warunek pociągania do odpowiedzialności rządów i przedsiębiorstw wielonarodowych społeczeństwo obywatelskie i media powinny w przyszłości korzystać z informacji ujawnianych w ramach sprawozdawczości w podziale na kraje;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

Lepsza koordynacja donatorów

52. przyjmuje do wiadomości wnioski z badania porównawczego przeprowadzonego przez ITC, zgodnie z którym istnieje potrzeba dalszej koordynacji donatorów w dziedzinie opodatkowania i rozwoju; zachęca Komisję do podjęcia podobnych inicjatyw i do zwiększenia wsparcia na rzecz inicjatyw wielostronnych i regionalnych, takich jak Afrykańskie Forum Administracji Podatkowej oraz Ośrodki Administracji Podatkowej Państw Ameryki;

Usprawnienie struktur międzynarodowych w przeciwdziałaniu rajom podatkowym

53. podkreśla, że ODA w tradycyjnej postaci nie zdoła zlikwidować ubóstwa na świecie, jeżeli w ramach grupy G20, OECD i UE nie zostaną podjęte ambitne działania w celu ograniczenia działalności rajów podatkowych i szkodliwych struktur podatkowych;

54. zauważa, że od szczytu grupy G20, który odbył się w dniu 2 kwietnia 2009 r., ośrodki finansowe umiejscowione w rajach podatkowych zobowiązały się do przestrzegania standardów OECD w zakresie przejrzystości i wymiany informacji; zauważa jednak, że szkodliwe struktury rajów podatkowych wciąż przeważają; ponownie wzywa do podjęcia działań wykraczających poza ramy OECD w celu zwalczania rajów podatkowych z uwagi na ich szkodliwy wpływ; w związku z tym ponownie wyraża zaniepokojenie faktem, że międzynarodowe standardy OECD wymagają wymiany informacji na żądanie, ale nie ma automatycznej wymiany informacji zgodnej z dyrektywą w sprawie opodatkowania oszczędności; poddaje również krytyce fakt, że OECD zezwala na wykreślenie rządów z czarnej listy po zwykłym złożeniu przez nie obietnicy przestrzegania zasad wymiany informacji, bez sprawdzenia, czy zasady te zostały skutecznie wprowadzone w życie; uważa również, że wymóg zawarcia umów z 12 innymi krajami – co skutkuje wykreśleniem z czarnej listy – jest arbitralny, ponieważ nie odnosi się do żadnych wskaźników jakościowych pozwalających na dokonanie obiektywnej oceny zgodności z praktykami dobrych rządów;

55. podkreśla, że kraje rozwijające się tracą co roku aż 800 mld EUR na rzecz rajów podatkowych i z powodu nielegalnych przepływów finansowych; zauważa, że większa przejrzystość procesu finansowego może w sposób decydujący przyczynić się do zmniejszenia ubóstwa i osiągnięcia znacznego dobrobytu;

56. uważa, że automatyczna wymiana informacji powinna odbywać się w każdych okolicznościach; w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem wnioski Komisji w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, aby dzięki temu rozszerzyć współpracę państw członkowskich na wszelkie rodzaje podatków, znieść tajemnicę bankową i jako ogólną zasadę wprowadzić automatyczną wymianę informacji;

57. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że niektóre państwa członkowskie są sygnatariuszami wspólnej konwencji Rady Europy i OECD w sprawie wzajemnej pomocy administracyjnej w sprawach podatkowych, i wzywa do przystąpienia do tej konwencji 17 państw członkowskich, które tego nie uczyniły;

58. wzywa UE do nasilenia działań i przyjęcia konkretnych środków – takich jak sankcje – przeciwdziałających uchylaniu się od zobowiązań podatkowych i nielegalnemu odpływowi kapitału; wzywa Radę do zbadania możliwości wprowadzenia wielostronnego mechanizmu automatycznej wymiany informacji podatkowych w ścisłej współpracy z Komitetem Ekspertów ONZ ds. Współpracy Międzynarodowej w Sprawach Podatkowych;

59. wzywa Komisję, by przyjęła surowsze kryteria identyfikacji rajów podatkowych i dążyła do zawarcia na szczeblu międzynarodowym wiążącej wielostronnej umowy o automatycznej wymianie informacji podatkowych, w tym w odniesieniu do trustów i fundacji, przewidującej środki zaradcze w przypadku nieprzestrzegania jej postanowień; wzywa Komisję do udzielania wsparcia krajom rozwijającym się w zwalczaniu nielegalnego odpływu środków finansowych i kapitału, gdyż jak ustalono, stanowi to zasadniczą przeszkodę na drodze do mobilizacji dochodów krajowych i przeznaczenia ich na rzecz rozwoju; zwraca Komisji uwagę w szczególności na stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek⁽¹⁾ oraz na zalecane środki służące walce z rajami podatkowymi;

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 488.

Wtorek, 8 marca 2011 r.

60. wyraża zaniepokojenie w związku z niepomyślnym wpływem traktatów podatkowych na podział dochodów z podatków; zauważa, że metoda przyznawania prawa do opodatkowania w oparciu o kraj zamieszkania, nie zaś kraj źródła, przyczynia się do uczynienia rajów podatkowych bardziej korzystnym miejscem; sądzi, że gwoli sprawiedliwości należy dokonać rewizji traktatów podatkowych, co wiąże się z możliwością przyznania pierwotnego prawa do opodatkowania w kraju źródła, gdzie faktycznie prowadzona jest działalność;

61. wyraża ubolewanie, że grupa G20 jeszcze nie zaproponowała jasnego harmonogramu ani konkretnego mechanizmu sankcji służących skutecznemu zwalczaniu rajów podatkowych; wzywa do przyjęcia międzynarodowej konwencji celem usunięcia szkodliwych struktur podatkowych, przewidującej kary zarówno dla terytoriów odmawiających współpracy, jak i dla instytucji finansowych współpracujących z rajami podatkowymi; apeluje do UE o przyjęcie środków pokrewnych amerykańskiej ustawie o przeciwdziałaniu nadużyciom ze strony rajów podatkowych oraz o rozważenie możliwości cofnięcia licencji bankowych instytucjom finansowym współpracującym z rajami podatkowymi;

62. uważa, że UE powinna także zapewnić spójność wdrażania – na szczeblu unijnym i międzynarodowym – norm dotyczących nadzoru ostrożnościowego, opodatkowania oraz prania pieniędzy;

63. wzywa do ujawniania w skali międzynarodowej struktur funduszy spekulacyjnych lokujących środki w nieruchomości (tzw. „vulture funds”) w celu ich identyfikacji i zakazania prowadzenia działalności;

64. wzywa do utworzenia w ramach umów o partnerstwie gospodarczym niezależnego mechanizmu monitorowania, który pozwoli oceniać jednocześnie wpływ podatkowy netto zniesienia ceł i postępy osiągnięte w dziedzinie reform systemu podatkowego w każdym kraju z osobna; wzywa do wprowadzenia klauzuli przewidującej obowiązkowy ogólny przegląd każdej umowy o partnerstwie gospodarczym w ciągu trzech do pięciu lat i dającej możliwość ewentualnej zmiany postanowień umowy, tak aby w większej mierze posłużyły one walce z ubóstwem, trwałemu rozwojowi i integracji regionalnej; wzywa ponadto do obowiązkowego przeglądu postępów indywidualnych krajów w zakresie wdrażania reform systemu podatkowego lub skutecznego ściągania podatków zgodnie z najnowszymi wersjami Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku;

65. podkreśla, że organy podatkowe w krajach rozwijających się muszą ze sobą współpracować, jeśli nie są częścią odpowiednich Ministerstw Finansów, w szczególności w kwestiach polityki podatkowej i budżetowej, w sposób, który nie rodzi rywalizacji i zazdrości, ale sprzyja dobrym relacjom i dobrym rządóm w dziedzinie opodatkowania;

66. wzywa do powołania lub (jeśli takowe już funkcjonują) do instytucjonalnego usprawnienia tzw. (pół)autonomicznych władz podatkowych poprzez odpowiednie systemy kontroli i równowagi, żeby przeciwdziałać nadużywaniu organów podatkowych;

67. podkreśla w tym kontekście, że wysoki status i niezależność autonomicznych władz podatkowych w zakresie zarządzania powinny być kompensowane pluralistycznymi rozwiązaniami w zakresie zarządzania, które są warunkiem tego, aby:

- (a) autonomiczne władze podatkowe miały gwarantowany budżet, którego rząd nie może zmienić,
- (b) ich obowiązki wynikające ze statusu oraz kompetencje były zagwarantowane prawnie i mogły być chronione przez policję i sądy,
- (c) nominacji do (mającej być powołaną) rady nadzorczej dokonywały rozmaite podmioty publiczne (poszczególne ministerstwa, stowarzyszenia przedsiębiorców i rady adwokackie),
- (d) nominacje do rady nadzorczej były długoterminowe oraz były udzielane na czas określony,
- (e) kadra kierownicza i personel operacyjny byli odpowiedzialni jedynie przed radą nadzorczą;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

68. uważa, że opracowanie skutecznego systemu podatkowego w krajach rozwijających się musi stanowić trzon finansów publicznych w tych krajach; jest zdania, że nowa polityka UE dotycząca inwestycji w krajach rozwijających się powinna przyczynić się do zapewnienia lepszych i korzystniejszych warunków dla prywatnych inwestycji zagranicznych i krajowych oraz stworzyć warunki dla skuteczniejszej pomocy międzynarodowej; przypomina, że polityka inwestycyjna UE musi skupiać się na rozwoju MŚP, w tym za pomocą udzielanych mikropożyczek, oraz wspierać innowacje, skuteczność usług publicznych, partnerstwa publiczno-prywatne i przekazywanie wiedzy w celu promowania wzrostu;

*

* *

69. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Rolnictwo i handel międzynarodowy

P7_TA(2011)0083

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie rolnictwa UE i handlu międzynarodowego (2010/2110(INI))

(2012/C 199 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając część III tytuł III i część V tytuł II i V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając zasady odnoszące się do wymogów w zakresie dobrostanu zwierząt określone w art. 13 TFUE,
- uwzględniając porozumienia Światowej Organizacji Handlu (WTO), a w szczególności Porozumienia o rolnictwie, które zostało wynegocjowane podczas Rundy Urugwajskiej i weszło w życie z dniem 1 stycznia 1995 r.,
- uwzględniając deklarację przyjętą na IV konferencji ministerialnej w Ad-Dauha w dniach 9-14 listopada 2001 r., decyzję przyjętą przez Radę Ogólną WTO w dniu 1 sierpnia 2004 r. oraz deklarację przyjętą podczas VI konferencji ministerialnej, która odbyła się w Hongkongu w dniach 13-18 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Ad-Dauhy po konferencji ministerialnej WTO w Hongkongu ⁽¹⁾,
- uwzględniając zmieniony projekt warunków dla rolnictwa, który został rozdany w dniu 6 grudnia 2008 r. przez przewodniczącego negocjacji WTO w sprawie rolnictwa,
- uwzględniając protokół uzgodnień z dnia 15 maja 2009 r. między Stanami Zjednoczonymi Ameryki i Komisją Europejską dotyczący przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększonych ceł nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty ze Wspólnot Europejskich,
- uwzględniając dwustronne porozumienie osiągnięte w dniu 15 lipca 2009 r. między Kanadą i Unią Europejską w sprawie sporu „European Communities – Measures Affecting the Approval and Marketing of Biotech Products” (Wspólnoty Europejskie – środki dotyczące zatwierdzania i wprowadzania do obrotu produktów biotechnologicznych),

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.